

Arrest

nr. 95 792 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BELLINCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DE WIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“Volgens uw verklaringen bezit u de Liberiaanse nationaliteit en bent u geboren op 25 juli 1981 te Saclepea. Uw ethnische origine is Madingo. Sinds 2005 bent u lid van de politieke partij Congress for Democratic Change (hierna CDC). Sinds 2011 was u actief voor CDC en gaf u informatie in verband met demonstraties door aan vrienden. Toen het resultaat van de eerste ronde van de verkiezingen bekend gemaakt werd, gaf CDC te kennen hier niet akkoord mee te zijn. Op 7 november 2011 ging u naar het hoofdbureau van CDC om te demonstreren tegen het oneerlijke verloop van de verkiezingen. U gooide – samen met een aantal andere demonstranten – met stenen naar de politie, omdat die met traangas spoot. Uw vriend P.T. (...) werd doodgeschoten door een agent, waarop u op de agent afstormde en u hem op zijn gezicht

sloeg. Collega's van hem kwamen hem helpen en arresteerden u. U werd samen met andere demonstranten meegenomen naar 'central' en u werd in een aparte cel opgesloten, omdat uw zaak anders was. Op een dag kwam een agent naar u en deze nam u mee in een auto. Toen jullie stopten, overhandigde hij u aan uw oom S. die vergezeld was van een onbekende man. De agent zei dat u het land moest verlaten, want dat agenten u zou doden indien ze u nog zagen rondlopen. De man bij uw oom zocht in zijn tas naar een geschikt paspoort voor u en diezelfde dag - 23 november 2011 - verliet u Liberia per vliegtuig. Op 24 november 2011 kwam u in België toe, waar u dezelfde dag een asielaanvraag indiende. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen rechtsbeginsel, zoals aan het Commissariaat-generaal opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Gelet op de verwevenheid van de beide middelen, worden ze samen beoordeeld.

2.3. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u er doorheen uw verklaringen niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door autoriteiten omdat u op 7 november 2011 ter gelegenheid van een demonstratie een agent sloeg, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte dat u daadwerkelijk aanwezig was op de demonstratie op 7 november 2011.

U verklaarde dat u op 7 november 2011 naar het hoofdbureau van CDC ging om te demonstreren tegen het oneerlijke verloop van de verkiezingen en u er – samen met een aantal andere demonstranten – met stenen naar de politie gooide en u de agent die uw vriend P.T. (...) doodschoot op zijn gezicht sloeg (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd hoeveel deelnemers er (ongeveer) waren op de demonstratie, gaf u aan dat het er te veel waren. Toen u gevraagd werd om namen van demonstranten te geven, gaf u ontwijkend aan dat P.T. (...) gedood werd. Toen u gevraagd werd wie er nog demonstreerde, gaf u vaag aan dat er vele mensen waren. Na even denken noemde u één persoon en dan gaf u weer ontwijkend aan dat het er veel waren. Ook toen de vraag nogmaals gesteld werd, gaf u ontwijkend aan dat er te veel mensen waren en u er duizend kan noemen. Na lang nadenken kon u uiteindelijk nog drie namen geven (gehoor CGVS, p.12). Toen u gevraagd werd hoeveel mensen gedood werden op 7 november 2011, gaf u opnieuw ontwijkend aan dat u het niet kunt schatten, maar er vele mensen gedood werden. Later gaf u aan dat u – buiten P.T. (...) – geen enkele van de door u beweerde ‘vele dodelijke slachtoffers’ bij naam kende (gehoor CGVS, p.12-13). Toen u gevraagd werd wie M.K. (...) is, gaf u aan hem niet te kennen, maar dat er wel vele mensen met de naam M.K. (...) zijn in uw land. Toen u daarop meer specifiek gevraagd werd of u hoorde van een M.K. (...) die bekend raakte naar aanleiding van de verkiezingen, gaf u vaag aan vele mensen met de naam M.K. (...) te kennen. Bij een herhaling van de vraag en waarom M.K. (...) bekend raakte, gaf u toe het niet te weten (gehoor CGVS, p.9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat M.K. (...) overleed tijdens de incidenten op 7 november 2011 en dat uit een rapport van een onafhankelijke onderzoekscommissie blijkt dat M.K. (...) de enige persoon is die overleed tijdens de incidenten op 7 november 2011. Niet alleen is deze informatie frappant verschillend met uw verklaringen bij het CGVS, waar u aangaf dat er vele mensen gedood werden (gehoor CGVS, p.13), minstens even frappant is dat u er totaal geen weet van hebt dat M.K. (...) – die heel wat persaandacht kreeg – het enige officiële dodelijke slachtoffer is dat viel tijdens de protesten op 7 november 2011. Verder gaf u aan dat u – samen met andere demonstranten – meegenomen naar ‘central’ waar en u in een aparte cel werd opgesloten (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd hoeveel mensen gearresteerd werden, gaf u vaag aan dat het er veel waren (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd om namen te geven van mensen die met u gearresteerd werden, gaf u ontwijkend aan dat u in een andere cel zat. Toen de vraag herhaald werd, gaf u opnieuw ontwijkend aan dat het mensen van verschillende tribes waren. Pas toen u rechtstreeks gevraagd werd of u geen mensen die met u gearresteerd werden bij naam kende, gaf u toe van niet (gehoor CGVS, p.14). Toen u verder gevraagd werd of u leden van CDC kent die in de gevangenis zitten, gaf u ontwijkend aan dat jullie met velen waren. Toen u daarop gevraagd werd wie de leden van CDC waren die in de gevangenis zitten, gaf u al even vaag aan dat u niet iedereen in de partij kent en u apart zat ‘omdat uw zaak anders was’. Toen de vraag herhaald werd, gaf u toe het niet te weten, omdat jullie met veel waren en ze van heel Monrovia kwamen (gehoor CGVS, p.9).

Gelet op bovenstaande veelvuldige onwetendheden betreffende de demonstratie en de incidenten op 7 november 2011, komt het niet overtuigend over dat u daadwerkelijk aanwezig was op deze demonstratie, zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalt als gevolg van uw voorgehouden deelname aan - en activiteiten tijdens deze demonstratie.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw ‘vrees voor vervolging’.

Toen u gevraagd werd waar uw vrouw momenteel is, gaf u aan het niet te weten, omdat u haar sinds 7 november 2011 niet meer sprak. U gaf aan dat u na uw vertrek maar één nummer trachtte te bellen, dat van uw broer, maar dat u geen contact kreeg. Toen u gevraagd werd of u uw vrouw op een andere manier trachtte te contacteren, gaf u vaag aan dat u – sinds uw verblijf in België – niemand uit die buurt zag (gehoor CGVS, p.3-4). Toen u gevraagd werd of u trachtte om een brief te schrijven, gaf u aan niemand te kennen die de brief zou afleveren (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd of u

trachtte om via internet contact te zoeken met kennissen te Liberia, gaf u aan dat niemand er toegang tot internet heeft en er geen stroom is in uw land. U gaf toe dat er wel degelijk internetwinkels bestaan in uw land, maar u gaf aan dat je dan geld moet betalen (gehoor CGVS, p.9-10). Toen u gevraagd werd of u iemand van uw partij CDC trachtte te contacteren, gaf u aan geen contactgegevens te hebben, maar dat u blij zou zijn moest u iemand kunnen contacteren. Toen de dossierbehandelaar u aangaf dat de woorden "CDC, Liberia, contact" onmiddellijk een postadres, een e-mail adres en een telefoonnummer opleveren (zie administratief dossier) en u gevraagd werd of u het adres en de website van de partij niet kende, gaf u ontwijkend aan dat u een gewoon lid bent en vroeg u zich af naar wie u een brief zou schrijven (gehoor CGVS, p.9-10). Dit is geen afdoende verklaring om u niet over de nasleep van uw problemen te informeren bij uw contactpersonen in Liberia, daar dit van een kandidaat vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit zou blijken dat u uw land heeft verlaten vanuit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of dat u zich zou kunnen beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het kader van uw asielaanvraag legde u uw lidkaart van CDC neer, wat hoogstens aantoont dat u lid was van deze partij, maar welke uw persoonlijke problemen niet aantoont. Verder legde u een aantal medische attesten neer waaruit blijkt dat u een breuk opliep tijdens het voetballen, wat u ook bevestigde (gehoor CGVS, p.18), maar welke verder niet relevant zijn voor uw asielaanvraag. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en uw reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Wat betreft de motieven die de verwerende partij ertoe hebben gebracht te oordelen dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij aanwezig was bij de demonstratie van 7 november 2011, doet verzoeker het volgende gelden :

2.7.1. Verzoeker stelt inderdaad niet te weten hoeveel demonstranten er bij de betoging aanwezig waren. Uit de persartikelen die hij toevoegt, blijkt dat het ging om een enorme betoging en dat hij aldus correct was door te verklaren dat er "veel protestanten waren". Uiteraard kan hij het precieze aantal niet geven. Omwille van het feit dat er uit het hele land CDC-leden mee kwamen protesteren, kon verzoeker tijdens het gehoor niet zeggen hoeveel demonstranten er tijdens de betoging werden gedood, maar beperkte hij zich ertoe te zeggen dat er "veel mensen zijn gedood". In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert werd niet één, maar werden verschillende protestanten gedood, zoals blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde persartikelen: luidens het artikel op de website aljazeera.com werden er minstens 4 mensen gedood; het artikel van de New York Times bevestigt dat er slechts één persoon werd gedood hoewel er in het ziekenhuis minstens 7 gewonden lagen waarvan 5 met schotwonden en luidens het artikel in de Washington Times werden minstens 2 mensen gedood. Voorts stelt verzoeker dat tijdens het gehoor hem naar de naam 'Ma. K. (...) ' gevraagd moest worden in plaats van naar de naam 'M.K. (...)', dan zou hij het meteen geweten hebben. Dat M.K. (...) inderdaad Ma. K. (...) is blijkt uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 6. Ten slotte stelt verzoeker dat hij meteen van alle andere gearresteerde protestanten werd gescheiden en tijdens zijn verblijf in het CID geen contact had met de andere gevangenen, noch met andere gearresteerde demonstranten, nu hij de enige was die omwille van de specifieke beschuldiging in het CID werd opgesloten. Hij kan dan ook niet zeggen welke CDC-leden er naar aanleiding van de betoging werden gearresteerd.

2.7.2. Samen met de verwerende partij dient erop gewezen dat van een asielzoeker die beweert vervolgd te worden naar aanleiding van de demonstratie op 7 november 2011, redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij enkele eenvoudige vragen kan beantwoorden over deze demonstratie, waarvan de gevolgen hem het land deden ontvluchten. Niettegenstaande het feit dat van verzoeker inderdaad, zoals hij dat zelf stelt, niet kan worden gevraagd dat hij het exacte aantal betogers zou kunnen weergeven, kan niet worden voorbij gegaan aan de vaststelling dat verzoekers onwetendheid over het aantal personen op de demonstratie versterkt wordt doordat hij hierover vaag en ontwijkend bleef antwoorden. Toen verzoeker gevraagd werd om namen van demonstranten te geven, gaf hij ontwijkend aan dat P.T. (...) gedood werd. Vervolgens, toen verzoeker gevraagd werd wie er nog demonstreerde, gaf hij vaag

aan dat er vele mensen waren. Na even denken noemde verzoeker één persoon en dan gaf hij weer ontwijkend aan dat het er veel waren. Ook toen hem de vraag nogmaals gesteld werd, gaf verzoeker aan dat er te veel mensen waren en hij er duizend kon noemen. Na lang nadenken kon verzoeker nog drie namen geven. De vaagheid die verzoeker ter zake aan de dag legde ondermijnt zijn bewering dat hij deelnam aan de demonstratie.

2.7.3. Daarbij komt nog dat verzoeker verklaarde niet te kunnen schatten hoeveel doden er vielen op 7 november 2011, maar dat het er veel waren. Verzoeker stelt thans dan wel dat zijn antwoord plausibel was, nu uit de door hem bijgevoegde artikelen blijkt dat de verwerende partij ten onrechte beweerde dat slechts één dode was gevallen. Hij kan echter niet worden bijgetreden : uit het artikel uit de New York Times, gepubliceerd op 7 november 2011, dag zelf van de demonstratie dus, blijkt nergens dat er meer dan één dode is gevallen. Integendeel wordt in het artikel bevestigd dat er één persoon gedood werd. Voorts moet worden vastgesteld dat verzoeker slechts één zinsnede citeert uit het artikel uit de Washington Times van 7 november 2011, terwijl op het einde van het artikel wordt gesteld dat het incident van die dag verder wordt onderzocht en wordt verwezen naar mevrouw Tah die stelt dat *“there may have been one death”*. Het artikel verwijst dus naar verschillende bronnen die verschillende verklaringen afleggen over het aantal doden. Uit stuk 3 bij het verzoekschrift (Al Jazeera, laatst gewijzigd op 9 november 2011) blijkt dat de informatie eveneens van verschillende bronnen komt (*“according to reports from the scene”*) en wordt eveneens informatie vermeld die nog niet volledig is bevestigd (*“allegedly”*). Met deze stukken weerlegt verzoeker op geen enkele wijze de informatie van de verwerende partij, sterker nog, het door verzoeker bijgebrachte stuk 6, een jaaroverzicht van 2011 van Independent Eye News bevestigt andermaal dat één dodelijk slachtoffer viel tijdens de demonstratie, zijnde ‘Ma. K. (...)’. De bestreden beslissing is gesteund op de informatie van de Special Independent Commission Investigating Pre-Election Violence Presents Official Supplemental Report to President Sirleaf, de commissie die het incident op 7 november 2011 onderzocht (gepubliceerd op 8 maart 2012 en niet, zoals de bronnen die verzoeker aanhaalt, op de dag van de feiten of enkele dagen erna) en die, na de afronding van dit onderzoek, officieel bevestigt dat er slechts één dode was, namelijk M.K. (...), die overigens heel wat persaandacht kreeg. Verzoekers verklaring dat er veel mensen gedood werden en dat het enige dodelijke slachtoffer dat hij bij naam kende P.T. (...) was valt dienvolgens evenmin te rijmen met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. In die optiek is het ook verre van aannemelijk dat verzoeker er totaal geen weet van had dat de voormelde M.K. (...) het enige officiële dodelijke slachtoffer was dat viel tijdens de protesten van 7 november 2011. Verzoekers argument dat hem had moeten worden gevraagd naar “Ma. ” K. (...) is uiteraard geen vergoelijking, nu hij duidelijk de achternaam ‘K. (...)’ niet kende, terwijl de vraag naar ‘M. K. (...)’ hem meerdere keren werd gesteld.

2.7.4. Voorts slaagde verzoeker er niet in aan te geven hoeveel mensen er gearresteerd werden noch namen te noemen van personen die samen met hem werden gearresteerd. Tijdens zijn gehoor antwoordde hij steeds ontwijkend over de vragen hierover. Ook over de leden van CDC die in de gevangenis zouden zitten antwoordde verzoeker ontwijkend. Verzoekers argument dat zijn onwetendheid te wijten is aan het feit dat hij als enige arrestant in het CID zou zijn opgesloten, is niet meer dan een loutere bewering, die de vaststellingen van de verwerende partij niet kan ontwrichten.

2.7.5. Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat, gelet op de veelvuldige onwetendheden betreffende de demonstratie en de incidenten op 7 november 2011, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij er aanwezig was, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die daaruit zouden zijn voortgevloeid.

2.8. Deze vaststelling wordt nog versterkt door het feit dat verzoeker heeft nagelaten zich over de nasleep van zijn problemen te informeren, hetgeen wijst op een desinteresse in zijn lot die van aard is om de geloofwaardigheid van het relaas verder te ondermijnen. Verzoeker betwist de relevantie van dit motief, maar kan daarin niet worden bijgetreden: van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. De verklaring dat het telefoonnummer van verzoekers broer niet werkt, is niet afdoende om verzoekers gebrek aan initiatief te verklaren. Verzoeker kan immers trachten te achterhalen waarom het telefoonnummer niet werkt om vervolgens zijn vrouw en familie op een andere manier of op een ander nummer te bereiken.

2.9.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een hernieuwd geboortecertificaat (stuk 4), een aanhoudingsbevel (stuk 5), een brief van de CDC (stuk 9). Hij tracht hiermee aan te tonen dat er een proces tegen hem hangende is, hij door de Liberiaanse veiligheidsdiensten/overheden wordt

gezocht en hij door de Liberiaanse bewakingsagenten voor zijn vertrek vrijwel dagelijks met de dood bedreigd werd. De originelen worden neergelegd ter zitting. Verder wordt wat algemene landeninformatie bijgebracht en informatie met betrekking tot het CDC, alsook verzoekers lidkaart.

2.9.2. Wat het geboortecertificaat betreft, moet samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat dit werd aangevraagd en uitgegeven op 16 november 2011 terwijl verzoeker beweert gearresteerd te zijn van 7 november 2011 tot 23 november 2011. Het is opmerkelijk dat verzoeker een geboortecertificaat zou aanvragen of ontvangen terwijl hij in de gevangenis zit. Voorts wordt in het aanhoudingsbevel vermeld dat het gaat om een aanhouding naar aanleiding van verzoekers beweerde betrokkenheid bij de gewelddadige demonstratie tegen de verkiezingsresultaten van 8 november 2011, terwijl in werkelijkheid de demonstratie plaats vond op 7 november 2011, dus daags voordien, zodat de demonstratie dus onmogelijk gericht kon zijn tegen verkiezingsresultaten die zich nog niet hadden gemanifesteerd. Betreffende de brief van het CDC, dient erop gewezen dat documenten slechts kunnen worden aangebracht ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen *in casu* niet het geval is. Dit document is op zich niet voldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. De brief heeft geen officieel karakter en geen bewijswaarde. Wat betreft verzoekers lidkaart, dient erop gewezen dat de beoordeling daarvan reeds werd betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing en dat verzoeker tegen deze beoordeling geen argumenten heeft ingebracht, zodat ze onverminderd overeind blijft. De algemene informatie, ten slotte, heeft geen betrekking op de vervolgingsfeiten, zodat ze niet nuttig is ter beoordeling van de vrees die verzoeker aanhaalt.

2.10. Ter zitting legt verzoeker nog een krant voor, the Inquirer van 5 december 2011. In eerste instantie dient erop gewezen dat in het artikel een aantal onaannemelijke taalfouten worden opgemerkt en dat ook de lay-out eerder bevreemdend overkomt. Hoe dan ook: een origineel persartikel kan het bewijs zijn dat een artikel met een bepaalde inhoud gepubliceerd werd, maar het is geen bewijs van de werkelijkheid van de erin aangehaalde feiten. Dit stuk heeft geen bewijswaarde inzake de persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij.

2.11. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In de mate overigens dat verzoeker een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop gewezen dat dit beginsel de Commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker kreeg de kans om, ter voorbereiding van zijn gehoor bij de verwerende partij, een vragenlijst in te vullen aangaande zijn asielrelaas en werd vervolgens op het Commissariaat-generaal gehoord met de bijstand van een tolk. Voorts werd hem gewezen op het belang van stukken ter documentatie van zijn relaas en kreeg hij de kans om alle dienstige stukken neer te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle gegevens die hieruit zijn voortgevloeid en van de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond. De bestreden beslissing is derhalve gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. De oefening die verzoeker doet, met name het inpassen van zijn relaas in de criteria zoals voorzien in de voormelde bepalingen, is, gezien de ongelooftwaardigheid ervan, dan ook niet dienstig.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS